

Arrest

nr. 307 961 van 6 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat C. KABONGO MWAMBA
Louisalaan 441/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 4 juni 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 mei 2024 tot teruggedrijving, betekend dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat C. KABONGO MWAMBA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster bood zich op 29 mei 2024 aan bij de grensdoorlaatpost op de nationale luchthaven te Zaventem, komende met een vlucht vanuit Tunis. Zij was in bezit van een geldig nationaal paspoort met een visum type C, geldig van 28 mei 2024 tot 20 juni 2024, afgeleverd door de Belgische ambassade te Tunis.

1.2. Op 29 mei 2024 werd een beslissing tot teruggedrijving genomen.

Dit is de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 29.05.2024 om 16.45 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel-Nationaal, luchthaven Zaventem, werd door ondergetekende, V.M. Hoofdinspecteur

mevrouw :

naam B. voornaam A.

geboren op [...] te Ariana geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Tunesië wonende te [...]

houder van het document gewoon paspoort nummer [...]

afgegeven te Ariana Nord in Tunesië op : 30.08.2023

houder van het visum nr. [...] van het type C

afgegeven door Belgische ambassade te Tunis

geldig van 28.05.2024 tot 20.06.2024

voor een duur van 08 dagen, met het oog op : toerisme

afkomstig uit Tunis met [...] (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(...)

□(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen, een reisdoel dat in overeenstemming is met de reden van afgifte van haar visum. Ze legt een reisprogramma van 6 dagen voor. Haar hotelreservatie dat ze toont blijkt evenwel geannuleerd te zijn. Betrokkene ontkent formeel dat ze familie komt bezoeken. Na enige tijd geeft ze toe dat ze familie komt bezoeken die nabij Parijs woont. Ze is niet in het bezit van een uitnodiging en heeft geen tickets om zich heen en terug naar/ van Frankrijk zal begeven.

Betrokkene heeft een terugkeerticket vanuit Brussel op 05.06.2024. Voor een verblijf dat uitsluitend in Frankrijk zal plaats hebben, diende betrokkene een visum aan te vragen aan de Franse autoriteiten. Ze heeft haar visum frauduleus bekomen. Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: geen uitnodiging, geen tickets naar en van Frankrijk, geen hotelreservatie.(...)”.

1.3. Tevens werd op dezelfde dag een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: “Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughervingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughervingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid,

bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Verzoeksters terughouding is voorzien voor 9 juni 2024. Verzoekster bevindt zich te dien einde in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die het dringend karakter onderuit halen van de vordering voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot terughouding. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan voor wat betreft deze beslissing.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. Verzoekster werpt een eerste middel op dat als volgt luidt:

« Quant au moyen fondé sur la violation de l'article 19 de la loi du 15.12.1980 et de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, notamment de ses articles 2 et 3 ; de la violation des principes généraux de droit et plus particulièrement de celui d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles, d'une part et de l'autre du principe selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause ; de l'erreur manifeste d'appréciation et de l'insuffisance dans les causes ».

Verzoekster betoogt als volgt :

« Attendu que la partie adverse fait référence à l'article 3, al. 1, 1er/2e de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision ;

Alors que,

Attendu que la requérante a sollicité un visa touristique pour la Belgique.

Qu'à cet effet, elle a fourni tous les documents afin de répondre à toutes les exigences nécessaires à ces types de visa.

Que sa demande de visa a été passée au crible par l'Ambassade de la Belgique en Tunisie qui jugé que la requérante répondait à toutes les conditions.

Que suite à un incident totalement imprévisible, la requérante a vu sa réservation d'hôtel annulée à la suite de l'annulation de son vol chez Tunis Air, qui a décalé le vol de la requérante.

Que nonobstant cette annulation de la réservation d'hôtel, la requérante était dans les conditions pour faire une réservation sur place afin de s'assurer un logement.

Que la partie adverse s'est accrochée à cet élément sans aucune incidence sur la validité du visa obtenu par la requérante pour asseoir sa décision.

Que la motivation de la partie adverse ne répond pas aux exigences de la motivation formelle de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation des actes administratifs ainsi que des principes qui en découlent.

Que pour rappel, l'obligation du contrôle de la motivation d'une décision prise par une autorité administrative consiste à opérer une double vérification :

- La première relative à l'existence au sein de l'instrumentum de l'acte administratif d'une motivation en ce entendu la mention du fondement juridique de la décision ainsi que les éléments de faits pris en compte pour justifier la décision prise (b);

- La seconde consiste à vérifier si au terme des éléments pris en compte par l'administration, (laquelle doit au demeurant prendre en considération tous les éléments de la cause), cette dernière a procédé à une appréciation largement admissible, pertinente et non déraisonnable des faits qui lui sont soumis. (c)

L'article 2 de la loi du 29 juillet 1991 dispose que :

« Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle ».

La motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondements de cet acte.

Cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels. Le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de la contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n° 107.842)

A la lecture des travaux préparatoires à l'adoption de cette loi, les auteurs de celle-ci estiment que l'exigence ainsi consacrée présente divers avantages .

« A l'administré, la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur, de manière à éventuellement pouvoir 'aménager' la décision. En cas de recours, le requérant informé des motifs d'un acte contesté sera plus à même d'organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le gage d'un examen sérieux et impartial de l'affaire. Envisagé du côté de l'administration, la motivation a pour effet de rendre les relations avec les administrés plus aisées en permettant à l'autorité d'user de plus de persuasion que de coercition. De plus, elle facilite le contrôle exercé par l'autorité supérieure ou de tutelle sur l'autorité subordonnée » .

« Que la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision » .

S'agissant la portée de l'obligation de motivation formelle, le Conseil de céans a déjà pu préciser dans un arrêt du 29 juin 2010 (n° 45.618) que « l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité en vertu de diverses dispositions légales, n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la requérante, mais n'implique que l'obligation d'informer la requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, sous réserve toutefois que la motivation réponde, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressée.

Pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre à l'intéressée de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle. Est suffisante la motivation de la décision qui permet à l'intéressée de connaître les raisons qui l'ont déterminée alors que l'autorité n'a pas l'obligation d'explicitier les motifs de ses motifs » ;

« L'objectif de la motivation formelle consiste à informer l'administré des raisons pour lesquelles la décision a été prise de telle sorte qu'il puisse, au moyen des voies de droit mise à sa disposition, se défendre contre cette décision en montrant que les motifs qui lui sont révélés par la motivation ne sont pas fondés. » (CE, n° 39.161, 3 avril 1992, RONDELEZ).

Qu'en l'espèce, il convient de faire remarquer que la partie adverse motive sa décision de manière très lapidaire et stéréotypée. En effet, c'est sur base d'une appréciation exacte que la partie adverse conclut que l'objet et les conditions du voyage de la requérante ne seraient pas justifiés.

Qu'au moment où la partie adverse prend la décision querellée, la requérante est détentrice d'un visa en bonne et due forme. L'incident relatif à l'annulation de la réservation d'hôtel n'était pas de nature à invalider le visa de la requérante qui ne souffrait d'aucune contestation.

Que les motivations invoquées par l'Office des étrangers - article 3 de la loi du 15 décembre 1980 pour justifier le refoulement sont insuffisantes, non personnalisées et manquent de réelle pertinence ;

Que l'Office des étrangers n'a pas examiné tous les éléments pertinents lui soumis par la requérante à son arrivée à l'aéroport.

Les déclarations de la requérante relatives à la visite de sa famille vivant en France ne change d'aucune manière le fait que la décision de la partie adverse est impertinemment justifiée.

Qu'en effet, elle n'a jamais affirmé venir en Belgique dans le cadre d'une visite familiale.

Elle a juste affirmé avoir une famille en France et la partie adverse en a tiré des conséquences qui ne sont pas conformes à la réalité.

Que le visa lui octroyé ne lui défend nullement de se rendre en France ou dans un autre pays de l'Union européenne.

Que la partie adverse n'a jamais voulu prendre en considération la réalité de l'annulation du vol de la requérante ainsi que son incidence sur sa réservation d'hôtel.

Qu'il lui était indispensable de vérifier si la requérante ne disposait pas de moyens suffisant pour se loger.

Que l'ensemble de la motivation de la partie adverse relève d'une erreur manifeste d'appréciation et n'est pas légalement admissible.

Qu'il est de bon sens que l'administration doit prendre des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique.

Que l'administration doit donc avoir une connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision.

Que tous les éléments du dossier démontrent que la partie adverse a d'abord pris la décision querellée avant de trouver les motifs pouvant justifier celle-ci même en violation de la loi.

Que l'examen et les conclusions tirées par la partie adverse des documents qui lui sont présentés par la requérante relèvent manifestement de la mauvaise foi, aucun esprit lucide ne saurait procéder comme elle le fait.

Que la partie adverse a donc refusé de prendre en compte les documents fournis par le requérant en ne les appréciant pas à leur juste valeur, alors que ceux-ci sont susceptibles de modifier sa situation.

Qu'en agissant ainsi, l'administration viole le principe de bonne administration et commet par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir.

Qu'il ressort de la décision querellée qu'elle ne se limite qu'à indiquer une motivation qui est étrangère et qui ne répond pas aux prescrits légaux.

Qu'il résulte de ce qui précède que la décision querellée repose sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale ;

Qu'il appert de la suite de la motivation, qu'il s'agit plutôt de mauvaise foi de la part de la partie adverse. En effet la requérante a pu démontrer que l'objet et les conditions de son voyage étaient pleinement justifiés. Alors que la requérante avait sollicité et obtenu un visa touristique, la partie adverse apprécie son dossier sur base des critères d'un visa d'une autre nature.

Que le voyage de la requérante est touristique et non une visite familiale. Toutefois, un visa touristique n'exclut pas qu'on puisse rendre visite aux membres de sa famille si on arrive sur le territoire pour lequel on a obtenu son visa touristique.

Que la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation en voulant que la requérante répondent aux conditions d'une personne qui sollicite un visa pour visite familiale, notamment celle d'une invitation, alors que tel n'est pas le cas.

Qu'en toute état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs.

2.3.3. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop verzoekster artikel 19 van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

Dit middelonderdeel is derhalve onontvankelijk.

2.3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat ze verwijst naar de rechtsgrond (artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet) en dat ze aan de hand van elementen die verzoeksters zaak kenmerken, uitlegt waarom verzoekster geacht wordt niet in het bezit te zijn van de documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Verzoekster kan dan ook bezwaarlijk gevolgd worden in haar betoog dat de motivering stereotiep en lapidair is. Alleszins, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoekster maakt voorts niet duidelijk waarom de motieven haar niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien verzoekster inhoudelijke kritiek uit op de motieven en de schending opwerpt van de materiële motiveringsplicht.

2.3.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.6. Artikel 6 van de Schengengrenscore dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien; ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad, in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur; c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven; (...).”

Artikel 8 van de Schengengrenscore handelt over de grenscontrole op personen.

Lid 1 stelt 1 dat het grensoverschrijdende verkeer aan de buitengrenzen wordt gecontroleerd door de grenswachters. Artikel 8, lid 3 bepaalt het volgende:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen: a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

(...) iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken; (...).”

In artikel 14, lid 1 van de Schengengrenscore kan worden gelezen dat indien een onderdaan van een derde land niet aan alle in artikel 6, lid 1, vermelde toegangsvoorwaarden voldoet, hem de toegang tot het grondgebied van de lidstaten geweigerd wordt behoudens enkele uitzonderingen die niet op verzoekster van toepassing zijn.

Artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt teruggedreven” wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;”.

2.3.7. Op grond van voormelde bepalingen van de Schengengrenscore, die onder meer hun weerklank vinden in artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kunnen de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft. Verzoekster kan derhalve uit het feit dat zij zonder problemen een visum type C kreeg uitgereikt in het land van herkomst door de Belgische autoriteiten, niet de verwachting ontlenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied vermeld in artikel 6 van de Schengengrenscore niet meer gecontroleerd zouden mogen worden door de met grenscontrole belaste autoriteiten bij aankomst in Zaventem, en in het bijzonder of ze het doel en de omstandigheden van haar reis aannemelijk maakt. Tevergeefs wijst verzoekster op alle stukken die ze heeft overgemaakt om het visum type C te bekomen. Dit alles maakt immers niet dat verzoekster vrijgesteld is van controle op de binnenkomstvoorwaarden door de Belgische met grenscontrole

belaste autoriteiten en dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van hun bevindingen niet tot de conclusie kan komen dat ze niet (langer) voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden.

2.3.8. De bestreden beslissing steunt duidelijk op meerdere vaststellingen. Zo wordt in de beslissing tot teruggrijping onder meer aangegeven, “Haar hotelreservatie dat ze toont blijkt evenwel geannuleerd te zijn.” Verzoekster kan dit bezwaarlijk onderuit halen door erop te wijzen dat de Belgische ambassade in Tunis van oordeel was dat ze alle binnenkomstvoorwaarden vervulde. Immers had de ambassade het visum blijkens het administratief dossier toegekend onder meer op grond van de vaststelling, “*Réservation hotel Ibis Ruisbroek - hotel confirmé*”. Deze reservering is echter niet langer geldig op het ogenblik dat verzoekster toekomt op Belgisch grondgebied. Verzoekster benadrukt voorts dat de annulering van de hotelreservatie buiten haar wil om is geschied, maar ze voert niet aan dat ze dit kenbaar gemaakt heeft tijdens haar gehoor door de grenspolitie. Daar kan nog aan toegevoegd worden dat uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat ze op 6 mei 2024 reeds verwittigd was door Tunisair dat haar vlucht van 28 mei 2024 verplaatst werd naar 29 mei 2024. Verzoekster was dus ruim voor haar afreis op de hoogte van het feit dat ze op 29 mei 2024 zou toekomen. Ze kon dus haar aankomstdatum een dag later dan voorzien bij de reservering, aan het hotel gemeld hebben in plaats van het hotel te annuleren en thans voor te houden dat ze bij aankomst een nieuwe hotelreservatie zou boeken. Uit de reserveringsstukken gevoegd bij het verzoekschrift blijkt niet dat het verzetten van de aankomstdatum onmogelijk is. Deze stukken verwijzen ook naar een telefoonnummer waarnaar 7/7 dagen en 24/24u kan gebeld worden voor dringende vragen over de reservering. Verder kan in de bestreden beslissing gelezen worden, “*Betrokkene ontkent formeel dat ze familie komt bezoeken. Na enige tijd geeft ze toe dat ze familie komt bezoeken die nabij Parijs woont. Ze is niet in het bezit van een uitnodiging en heeft geen tickets om zich heen en terug naar/ van Frankrijk zal begeven*”. Dit vindt steun in het grensverslag opgesteld door de federale politie op 29 mei 2024 dat zich in het administratief dossier bevindt. De verklaring van verzoekster dat ze familie komt bezoeken in Frankrijk staat ontegensprekelijk in contrast met het reisdoel dat ze opgegeven had om het visum kort verblijf te bekomen en dat ze ook aanvankelijk meedeelde aan de grenspolitie, met name: “*Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen*”. Verzoekster betwist voorts nergens dat ze geen uitnodiging bij zich heeft van deze familie evenmin als tickets om zich naar Frankrijk te begeven en dan terug te keren naar België om hier op 5 juni 2024 terug te vertrekken naar Tunis. Verzoekster kan voormelde vaststelling inzake een ander reisdoel niet ongedaan maken door simpelweg te betogen: « *Les déclarations de la requérante relatives à la visite de sa famille vivant en France ne change d'aucune manière le fait que la décision de la partie adverse est impertinemment justifiée* ». (vrije vertaling: “*De verklaringen van de verzoekster met betrekking tot het bezoek aan haar familie die in Frankrijk woont, veranderen op geen enkele manier het feit dat de beslissing van de tegenpartij manifest ongegrond is*.”) Verzoekster stelt « *Qu'en effet, elle n'a jamais affirmé venir en Belgique dans le cadre d'une visite familiale* » (vrije vertaling: “*Dat ze inderdaad nooit heeft verklaard naar België te komen voor een familiebezoek*”) maar het bovenvermeld grensverslag zegt iets anders. Verzoekster betoogt verder, « *Que le visa lui octroyé ne lui défend nullement de se rendre en France ou dans un autre pays de l'Union européenne* ». (vrije vertaling: “*Dat het haar toegekende visum haar geenszins verbiedt om naar Frankrijk of een ander land van de Europese Unie te reizen*”). Verzoekster kan de bestreden beslissing echter niets anders laten zeggen dan wat ze in hoofdzaak zegt. Ze stelt met name niet dat het verzoekster verboden is om naar Frankrijk af te reizen, ze stelt wel vast dat familiebezoek in Frankrijk niet het opgegeven reisdoel was om een visum te bekomen, met name een toeristisch bezoek in België en dat ze niet beschikt over documenten die haar reisdoel in Frankrijk staven. Verzoekster probeert tevergeefs haar verklaring dat ze familie heeft in Frankrijk en deze aldaar gaat bezoeken te minimaliseren als een terloopse opmerking die ze gemaakt heeft tegenover de met grenscontrole belaste autoriteiten. Dit betoog staat trouwens toch wel haaks op het tweede ontwikkelde middel waarin verzoekster aanklaagt dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt omdat ze haar niet toelaat haar familie in Frankrijk te bezoeken. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of een manifeste appreciatiefout achten dat verweerder gezien de annulering van de hotelreservatie in België, gezien verzoeksters verklaringen dat ze familie gaat bezoeken in Frankrijk en gezien de documenten die ze bij zich had, van oordeel is dat verzoekster een ander reisdoel heeft dan toerisme in België en dit nieuwe reisdoel niet staft met stukken. De conclusie dat verzoekster reisdoel onduidelijk is dringt zich des te meer op gezien in het verzoekschrift gelezen kan worden dat verzoekster aan alle voorwaarden voldeed voor een toeristisch verblijf in Frankrijk, wat dus nog weer een ander reisdoel is dan familiebezoek in Frankrijk. Het voegen aan het verzoekschrift van een toeristisch programma voor zes dagen in Brussel, een reisverzekering, vliegtuigtickets en reserveringen van een hotel in Brussel met verschillende aankomstdata en vertrekkdata, kan geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen.

2.3.9. Voor het overige geeft het verzoekschrift blijk van de overtuiging van verzoekster dat de bestreden beslissing niet deugt, maar dit alsook haar ruime theoretische overwegingen over de materiële en formele motiveringsplicht alsook het zorgvuldigheidsbeginsel, kunnen de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het eerste middel is voor ontvankelijk, ongegrond en derhalve niet ernstig.

2.3.10. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

« Selon l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme « Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. (...)»

Que ce droit au respect de la vie familiale fait peser sur l'Etat l'obligation d'agir de manière à permettre aux intéressés de mener une vie familiale normale et de développer des relations effectives.

Que la requérante fait également valoir l'article 8 de la Convention de Sauvegarde des droits de l'homme, car elle a de la famille en France.

Qu'en l'espèce, par sa décision u-querellée, la partie adverse entend contester à la requérante tout droit de rendre visite à sa famille au motif que celle-ci aurait sollicité un visa touristique.

Qu'alors que la requérante remplit toutes les conditions pour un séjour touristique légale touristique en France, la partie adverse semble se focaliser sur le fait que la requérante entend rendre visite à sa famille au cours de ce voyage.

Que à titre de rappel, l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme consacre le droit à une vie privée et familiale, à l'instar de l'article 22 de la Constitution, et est libellé comme suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

Que l'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de « vie privée » ni celle de « vie familiale ». Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national.

Que la Cour européenne des droits de l'homme considère cependant que la notion de vie privée est « une notion large, non susceptible d'une définition exhaustive (Niemietz c. Allemagne, § 29 ; Pretty c. Royaume-Uni, § 61 ; Peck c. Royaume-Uni, § 57), qui peut « englober de multiples aspects de l'identité physique et sociale d'un individu » (S. et Marper c. Royaume-Uni [GC], § 66) » ainsi que « le droit pour tout individu d'aller vers les autres afin de nouer et développer des relations avec ses semblables et le monde extérieur, soit le droit à une « vie privée sociale » (Bărbulescu c. Roumanie [GC], § 71 ; Botta c. Italie, § 32) » , y compris dans le domaine professionnel et commercial.

Que dans des arrêts récents (Affaire n° 18843/20CHERRIER c. France, 30 janvier 2024, §51 et Affaire n° 14925/18 COLOMBIER c. France, 15 février 2024, §45) La Cour rappelle que l'article 8 a essentiellement pour objet de prémunir l'individu contre les ingérences arbitraires des pouvoirs publics. À cet engagement négatif peuvent s'ajouter des obligations positives inhérentes à un respect effectif de la vie privée ou familiale. Elles peuvent impliquer l'adoption de mesures visant au respect de la vie privée jusque dans les relations des individus entre eux. La frontière entre les obligations positives et négatives de l'État ne se prête toutefois pas à une définition précise, même si les principes sont comparables. En particulier, dans les deux cas il faut avoir égard au juste équilibre à ménager entre les intérêts concurrents ; de même, dans les deux hypothèses, l'État jouit d'une certaine marge d'appréciation (Mikulić c. Croatie, n° 53176/99, § 58, CEDH 2002 I, C.E. et autres c. France, n° 29775/18 et n° 29693/19, § 83, 24 mars 2022).

Qu'il en résulte que la décision querellée a été prise en violation de l'article susmentionné.

Que les moyens sont sérieux"

2.3.11. Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat de banden met de familie in Frankrijk vallen onder een beschermenswaardig gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 EVRM. Verzoekster verduidelijkt zelfs niet welke familieleden zich in Frankrijk bevinden. Verder leest de Raad nergens concreet uit wat het privéleven bestaat dat ze geschonden acht door de bestreden beslissing.

2.3.12. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Verzoeksters theoretische beschouwingen over voormelde bepaling kunnen niet tot een ander oordeel leiden.

Het tweede middel is niet gegrond en derhalve niet ernstig.

2.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter,
----------	------------------

M. CLAESEN,	toegevoegd griffier.
-------------	----------------------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. CLAESEN

M. EKKA